

[Hagen Hagensen]

hos os da, at narkokriminalitet er noget af det laveste og mest samfundsskadelige, der overhovedet findes, og at der derfor antagelig må gribes ind deroverfor med så håndfaste midler, som vi overhovedet evner at bruge. Jeg erkender, at der er et problem i henseende til dem, der har fået statsborgerskab, det er helt givet, men der kan måske være grund til – og det skal jeg komme til om et øjeblik – for os at være noget mere nøjeregående med, hvem vi gav statsborgerskab her i landet. De, der bliver udsat for brug af narko, bliver ødelagt selv, og deres børn, familier og hele samfundet lider ilde derved.

Vi står over for – ifølge statsministerens redegørelse, da tinget trådte sammen – at skulle modtage 1.100–1.200 flygtninge i løbet af det kommende stykke tid. Erfaringen viser, at integration af familier med rod i kulturer, som er stærkt afvigende fra den danske, medfører mange tragedier for de pågældende. Erfaringen viser også, at adoptivbørn fra fjerne lande klarer sig godt; vietnamesere er eksempler herpå.

På dette grundlag finder det konservative folkeparti, at det må overvejes, om ikke Danmark i højere grad skulle koncentrere sig om at modtage flygtningebørn, der ikke har familie. De implicerede hjælpeorganisationer har givet udtryk for samme opfattelse.

Folketinget har i årenes løb afholdt nogle enkelte debatter over emnet indvandrerfamiliers og andre udlændinges forhold. Disse debatter har ikke givet anledning til lovgivning på området; ud over fremmedlovgivningen har administrationen været styret af bekendtgørelser og cirkulærer og ved aftaler mellem arbejdsmarkedets parter. Det er nok muligt, at den hovedlinje fortsat skal holdes, men vi skal søge at skabe den fornødne klarhed, så vi alle sammen ved, hvor vi står.

Problemerne er mangeartede og komplicerede, og det er ikke muligt her at komme ind på dem alle. Dog vil jeg om de politiske rettigheder, spørgsmålet om valgret og valgbarhed, sige, at jeg vil tage anstand og nærmere overveje, om det vil være rimeligt overhovedet at give personer, der tilhører fjerne landes forhold, stemmeret her i landet. Jeg har haft lejlighed til at se ved de svenske valg for år tilbage, hvorledes man bare for at give de pågældende en idé om, hvordan de skal udøve stemmeretten, på 14 eller 17 sprog har måttet fremstille billedblade à la Anders

And, hvor man med tegninger fortæller, hvordan man skal bære sig ad. Jeg tror, man skal regne med, at der skal noget mere forståelse af vore forhold og beherskelse af dansk tale til, for at man kan opnå stemmeret, men forholdet vil vi naturligvis se nærmere på.

Det spørgsmål, som folketinget primært skal tage stilling til, er, om vort samfund kan og vil påtage sig det moralske og økonomiske ansvar, som er forbundet med at modtage og eventuelt integrere statsborgere fra en række fjernt beliggende lande. Formålet med debatten må være at få lagt klart, om vort samfund kan magte en værdig løsning af dette mindretalsproblem i overensstemmelse med vor historiske tradition, eller om vi må erkende, at opgaven overstiger vore kræfter. Skal opgaven løses, skal det være på den måde, at målet er integration af indvandrere som danske, med alt hvad deraf følger af pligt og ret.

Hr. Wilhjelm bemærkninger om, at der fra hr. Stetters side skulle være udøvet hetz i en sag som denne, må jeg ganske klart afvise. Til gengæld vil jeg pege på, at hr. Stetter med rette har henvist til, at her er et dybt alvorligt problem, som vi bliver nødt til at tage stilling til, og da kan denne debat også være nyttig.

Pilgaard Andersen (FP):

Fra fremskridtspartiets side er vi godt tilfredse med denne debat om udlændinges situation her i landet. Vi er også udmærket klar over, at det er på helt forskellig baggrund, vi ønsker denne debat. VS har et helt andet syn på det, det er vi da udmærket klar over.

Der er rejst kritik af udlændinges ophold og arbejdstilladelser, og ligeledes er der rejst kritik af deres forsørgelseskontrakter og de forpligtelser, de har over for deres familie i deres hjemland. Nu må vi gøre os klart, at vi har indført udenlandsk arbejdskraft i de glade 1960ere, hvor vi omlagde beskæftigelsen fra landbruget til industrien, og da havde vi altså brug for denne arbejdskraft. Men allerede i foråret 1970 havde vi stor arbejdsløshed, og da tog man først her i landet fat på en opbremsning af udenlandsk arbejdskraft uden for EF. Det er nok spørgsmålet, om ikke den politiske styring her i landet har